

vet vedtaget, have Forholdene paa Tvangs- og Arbejdsanstalterne været næsten utaalelige, idet saavel Tvangsfangerne som Lemmerne paa Arbejdsanstalterne have taget sig Ikke-Vedtagelsen af Lovforslaget til Indtægt og vist stadig stigende Opsætsighed, Ulydighed og Arbejdsnægtelse, og dette har atter haft til Følge, at det dels har været vanskeligere og vanskeligere at faa det fornødne Opsyn og dels at beholde dette udover en ganske kort Tid, idet Opsynet i de bestaaende Reglementer har manglet Midler til at gøre sig gældende, navnlig Midler til hurtig Anvendelse.

Hvis der i Anstaltens Reglementer fandtes Bestemmelser om, at Prygl kunde anvendes som Straf for Ulydighed, Opsætsighed, Trusler og Vold, vilde Forholdene paa Anstalterne sikkert blive betydelig bedre alene ved den blotte Tilstedeværelse af saadanne Bestemmelser, og det vilde efter vor Formening være rent undtagelsesvis nødvendigt at gribe til virkelig at gøre Brug af Bestemmelserne.

Naar dertil kommer — hvilket vi maaske turde tillade os at tilføje — at samtlige Inspektører og Bestyrere ere modne Mænd, der ville vide at benytte kraftigt virkende Straffemidler paa forsigtig Maade, saa kan der formentlig neppe være Grund for Lovgivningsmagten til ikke at tillade Pryglestraffen indført paa disse Anstalter lige saa godt som paa de offentlige Straffeanstalter.

Med Hensyn til Resolution 2 da skulle vi anføre, at vor Erfaring viser, at Vagabonder ligefrem søge hen til de Jurisdiktioner, hvis Tvangsarbejdsanstalter yde størst Vederlag for Overarbejde og bedst Levemaade, saa at Tilgangen til disse Anstalter bliver uforholdsmæssig stor og mindre ved de andre Anstalter.

Hvad Resolution 3 angaar, da har det vist sig, at den største Opsætsighed og Ulyst til Arbejdet hos Tvangsfanger falder indenfor de sidste 8—10 Dage før Straffetidens Udløb, idet de godt vide Besked med, at den Straf af Fængsel, som de kunne ikendes for eventuel Overtrædelse af Reglementerne, alligevel ikke kan blive af længere Varighed.

For at raade Bod paa de anførte uheldige Forhold er det, at Bestyrelsen har tilladt sig at paakalde de høje Ministeriers Medvirken til en snarlig Forandring i Retning af foranstaaende af de disciplinære Straffemidler indenfor Anstalterne, Forandringer, der — det ere vi overbeviste om — ville blive af indgribende gavnlig Betydning for Anstaltens Virksomhed.

Sluttelig skulle vi tillade os at tilføje, at Anstaltens Forsørgelsesafdelinger, der hovedsagelig rekrutteres af Folk, der have været straffede enten med Tvangsarbejde eller Forbedringshusarbejde, i lige saa høj Grad som selve Tvangsarbejdsanstalterne trænge til at komme under kraftigere disciplinære Straffemidler.

p. t. København, den 7. Oktober 1904.

Bestyrelsen for Foreningen af Inspektører og Bestyrere for Tvangs- og Arbejdsanstalter.

L. Franck,
Inspektør,
Korsør.

K. M. Kjær,
Inspektør,
Holbæk.